

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:

הדלקת נרות: 17:14*

צאת השבת: 18:19

רבינו תם: 18:57

שבת שלום ועבורך!!!

* 30 דק' קודם השקיעה

הפסקות שלום צבקות

גיליון 50

פרשת כי תשא תשפ"א | שבת פרה | יש לשמור על קדושת הגיליון!

פנינה לנשמה

לגדור את הפרצות

התימנים אומרים ב"ברכת המזון" בבית האבל: "הרחמן הוא יגדור פרצותינו ופרצות כל עמו בית ישראל". אם יש ברכה מיוחדת על כך בבית האבל, סימן שריבוי הנפטרים הוא בגלל הפריצות.

אישה אחת באה אל הרבנית קניבסקי ע"ה וספרה לה מעשה שארע איתה. אותה אישה היתה רודפת כל החיים אחרי האפנות הכי חדישות. נוסעת לחו"ל לקנות בגדים, מתחדשת כל הזמן, ואפילו לא לבשה פעמיים אותה שמלה. תמיד חפשה את הבגדים הכי חדישים והכי פרוצים. יום אחד היא התחילה להרגיש כאבים חזקים שהתגברו יותר ויותר, והיא הלכה לעשות בדיקות. גילו שיש לה את המחלה, והרופא אמר לה: "זו רק שאלה של זמן... נעשה ניתוח ונוציא את הגידול, אבל אין לך הרבה סיכויים כי יש הרבה גרורות..."

היא שמעה את הדברים הנוראים האלו, ופתאום תפסה את עצמה ואמרה: "רבונו של עולם, אני רוצה לעשות משהו שיהיה לך לרצון, אני רוצה להרגיש שעשיתי לך נחת רוח!".

היא נסתה לחשוב על קבלות שונות ואמרה לעצמה: "לא, זה כלום... וגם זה כלום, וזה כלום..." אחרי הרבה מחשבה היא אמרה: "רבונו של עולם, מצאתי! אתה שונא פריצות, אתה מתעב את הבגדים שאני לובשת". היא אספה את כל הבגדים הפרוצים שלה, עשתה מהם חבילה והעלתה אותה באש.

כאשר הרופאים בצעו את הניתוח בהצלחה, הם אמרו בפליאה: "מוזר מאוד, אנחנו לא יודעים לאן נעלמו הגרורות. הכל נעלם!".

אבל היא ידעה!

כאשר המעשה הגיע לאזני הרב שטינמן זצ"ל, הוא אמר שחייבים לפרסם את הסיפור. אז הנה, אנחנו מפרסמים אותו!

(אריה שאג)

התחזקתי ונשמת

עזר ממרומים

רציתי לספר סיפור, שאילולי היה קורה לי לא הייתי מאמינה בכך, אך הפעם זכיתי לראות זאת כמו עיני...

באחד הימים גיליתי ברגל פצע אדום שנראה היה כמו עקיצה. התפלאתי מעט, כי לא זכרתי שנעקצתי לאחרונה. כמה ימים חלפו, ובפצע נוצרה נקודה לבנה, ומוגלה יצאה ממנו.

שבוע חלף והפצע עדיין אינו מתרפא, ובכל פעם יוצאת מוגלה ועוד מוגלה... בדיוק באותו הזמן חשבתי להתחזק בנושא אורך החצאית, לזרוק את כל החצאיות הקצרות, ולקבל על עצמי לקנות מעתה רק חצאיות באורך כשר.

לפתע הבנתי, שד' שלח לי את הפצע הזה ברגל כדי שיהיה לי כוח לקבל את ההחלטה. המקום שבו היה הפצע היה בדיוק במקום שעובר את אמצע הרגל!

החלטתי לקבל את הקבלה הזאת למשך שנה לפחות, אף שהיה בליבי חשש אם אמנם אצליח לקיים אותה. אני אפתח את הפתח, אשתדל לקיים, והוא יפתח בעדי עוד שערים של סייעתא דשמיא. למרבה הפלא (או שלא...) הפצע הפסיק להוציא מוגלה, האדמימות החלה לרדת ועתה הוא בשלבי החלמה.

אילולי הייתי חווה זאת בעצמי, קשה היה לי להאמין בכך, אבל כאן ראיתי בפירוש, עד מה רבה חשיבותה של כל קבלה בצניעות וכמה עזר משמים יש לחפצה לעלות ולהתעלות במצווה יקרה זו!

(סיפור קטן מעשה גדול)

גם לך יש סיפור ישועה מהתחזקות בצניעות??

שתפי אותנו בבל: 052-7697432 או במייל: tzniutw@gmail.com

פינת ההלכה

חומר האיפור לילך אחרי האופנה

היעב"ץ בסדרו יוצא חוצץ כנגד "המודות" היוצאים חדשים לבקרים, ותיכף ומיד כשיוצא לחוץ כולם רצים ולובשים אותם.

בעצם, מה זה מודה? ! אפנה? ! מה פירוש: היום זה הולך ככה? ! ולאחר זמן זה הולך אחרת! מי מחליט? ! בואו ונחשב חשבוננו של עולם: יושבים גויים ריקים ופוחזים, ומתאספים בפריז, בלונדון או באמריקה, וקובעים שאת הדגם הזה, או הצבע הזה ילכשו מעתה בכל העולם בתקופת האביב או הקיץ הבא.

מהי הכוונה המסתתרת מאחורי קביעה זו?? הלא ברור שכוונתיהם הן רעות ומאוסות, א"כ האם אנו בנות ישראל הכשרות צריכות לעשות וללבוש מה שהרשעים הללו תלמידי בלעם הרשע אומרים? ! האם זה ראוי? !

ומלבד זאת שאין זה ראוי, גם עוברים בלבישת בגדים אלו על איסור דאורייתא, משום "חוקות הגוי". (כ. הצניעות)

"אין לך יפה מן הצניעות"

(רש"י פרשת כי תשא)

סיפור לשבת

"הַעֲשִׂיר לֹא יִרְפָּה וְהַדֵּל לֹא יִמְעִיט מִמִּחְצִית הַשֶּׁקֶל" (שמות ל', ט"ו)

"חלילה וחס", חיבקני ה"חפץ חיים" בחום, "לא יעלה על הדעת! אמנם לא תוכל ללון בישיבה – אבל ביתי פתוח לרווחה!" הוא נטלני בידי והביאני לביתו, כבדני בארוחה דשנה והכין למעני מיטה נוחה, נשא מצעים, כרים וכסתות והפציר בי לעלות על יצועי, לישון את שנת הלילה. השינה היתה ממני והלאה. מאורעות היום הגדושים חלפו עברו במוחי. הצדקתי את קביעתו של המשגיח, ותמהתי על יחסו של ה"חפץ חיים" כלפיי. גאון וצדיק זה, שכבר הגיע לגיל שיבה, מכבדני בכבוד מלכים, ואני – נער צעיר, פוקר והולל, וזר לו לחלוטין.

עודני תוהה, וקול רחש נשמע באוזניי. עיני, שכבר התרגלו לחשיכה, הבחינו בדמותו של ה"חפץ חיים" הנכנס אל החדר. כסבור היה שכבר נרדמתי, הוא עמד ליד מיטתי ונשם נשימות עמוקות. קר היה בחדר, ואדים עלו מנשיפתו. "כל כך קר", לחש, "אולי עוד קר לו, לאורח". במהירות הסיר את המעיל שלגופו ושטח על השמיכה שמעלי, פרש היטב ויצא מן החדר.

בעל הבית סיים את סיפורו, ובטרקלין השתררה דממה. לאחר שניות מספר הוסיף בעל הבית ואמר: "אמין לי רבינו, כי אותו מעיל, המאנטל של ה"חפץ חיים", עדיין מחממני – מאז ועד היום. ומכוחו מקננת בי חמימות, וחיבה לכל עולם התורה והישיבות, והיא זו שדוחפת אותי לתרום ולשוב ולתרום!"

ורבינו סיים את דבריו באומרו: "מי יודע ומי יוכל לשער את השפעתו של מעשה אחד קטן. לטוב או למוטב..."

(לקראת שבת מלכתא)

עימן, ואל ייפגע חלילה משאלתי – אני תמה, מכיון שנודע לי עד כמה מוסדות התורה המקומיים תלויים בתרומותיו, ולכן השאלה כה מציקה ונוקבת!"

הגביר חיין בהבנה ואמר: "איני נפגע, השאלה אכן במקומה עומדת. ברצוני לספר לך, כבוד הרב, סיפור מעניין שודאי תרצה לשמוע. בצעירותי, לאחר שמלאו לי שלוש עשרה שנים, שלחני אבי לראדין ללמוד בישיבתו של ה"חפץ חיים". פניתי אל המשגיח כדי להתקבל לישיבה, אך המשגיח הבחין במבטו

"אם כן, אפוא, מה אעשה?!",
שאלתי בחוסר אונים, "האם
אבלה את הלילה בתחנת
הרכבת?" היה זה לילה חורפי
קר ומושלג....

החודר, שיצר ההתפקרות כבר כרסם בי, ועלול אני לדרדר גם אחרים. היתה זו אבחנה מדויקת, הוא סרב לקבלני לישיבה.

האמת ניתנת להיאמר – שלא הצטערתי כלל. רק דבר אחד הציק לי, הלילה כבר ירד והרכבת תצא לדרכה רק מחר בבוקר, היכן אבלה את הלילה? בצר לי, פניתי אל ה"חפץ חיים" וביקשתי את רשותו ללון בישיבה. "לא ולא", ענה לי, "בחור שאינו מתאים לישיבה לשנה – אינו מתאים לה גם ללילה אחד!"

"אם כן, אפוא, מה אעשה?!",
שאלתי בחוסר אונים, "האם אבלה את הלילה בתחנת הרכבת?" היה זה לילה חורפי קר ומושלג....

תני ר' יוסף ג' תרומות הן: של מזבח למזבח, של אדנים לאדנים, ושל בדק הבית לבדק הבית" (מגילה כט:), ורש"י ביאר שהתרומות לאדנים ולקרבות ציבור היו ע"מנין, והושוו בהם כולם – עניים ועשירים, לתת כל אחד מחצית השקל, אבל בשאר נדבות המשכן לא היתה יד כולם שווה בהם אלא איש איש את אשר נדבה ליבו.

ר' אליהו לופיאן זצוק"ל סיפר שבאחד ממסעותיו למען הישיבה, נקלע לעיר אחת לאסוף כסף מנדיבי עם. הכל שלחו אותו לגביר מסוים התומך ביד רחבה במוסדות תורה, ומוכן לסייע כמעט בכל פניה המוגשת אליו. למרות שהיה רחוק מדרך התורה והמצוות רחמנא ליצלן, נהג לתת לישיבות ממון רב. אך ר' אליהו החליט שלא לגשת אליו, "התורה לא תיבנה ממחלליה", אמר לעצמו, "לא אקח ממנו מחוט ועד שרוך נעל".

מששמעו הסובבים את החלטתו ניסו לשכנעו להתפשר, הם חששו שאם ידע העשיר שהחרימו אותו בשל אורח חייו, ייפגע מאוד ויפסיק לתרום למוסדות התורה בקהילה, וע"כ ביקשו מהרב שבכל אופן יעלה לביתו של הנדיב. לאחר הפצרות חוזרות ונשנות נעתר הרב לבקרו בביתו אך בליבו החליט שלא יקח מאומה.

"עליתי לביתו של הנדיב בלוויית ראש הקהילה", מספר ר' אליהו, "ועל אף שידעתי מראש על אורחות חייו, הזדעזעתי למראה עיניי, כל סממן יהודי לא היה בבית! הוא קיבלני בכבוד רב, ולמורת רוחם של מלווי פתחתי בשאלה: "יאמר נא מר, מה לו ולישיבות קדושות? מדוע מרבה הוא לתרום מכספו למטרות שאינו מזדהה

"אמר הקב"ה לישראל, בניי אהובי, כלום חסרתי דבר שאבקש מכם? ומה אני מבקש מכם?"

אלא שתהיו אוהבים זה לזה, ותהיו מכבדים זה את זה...". (זכור למרים, בשם האגדה)

קוה אל ה'

אין השידוך תלוי בכסף או במעמד

לכאורה נראה, שהכסף הוא אחד הגורמים העקריים בענין שידוכים...

בספר "מעשה איש" מובא, שהגיע בחור אחד אל ה"חזון איש" זצ"ל, וסיפא שהוצעה לו הצעה טובה מאוד, של בחורה יראת שמים ובעלת מידות טובות, אך גם להוריה וגם להורי הבחור אין כסף. הבחור לא היה רודף בצע, אלא שחש שמא לא תהיה להם אפשרות להסתדר כלל.

אמר לו החזון"א: "מזה לא צריך לפחד, הקב"ה גם יודע מזה..."

אם נראה ששידוך מסוים יורד בשל סיבה כספית, מן הראוי לדעת ולזכור, שלאמיתו של דבר אין השידוך תלוי בכסף כלל, אלא ברצון ה'. אילו היה נגזר משמים שיצא השידוך הזה לפועל, הוא היה יוצא ומתקיים. מאחר שלא יצא לפועל, סימן שכך נגזר משמים, ולטובה הדבר.

כך גם לגבי חסרונות אחרים – אמיתיים או מדומים – שמורידים את קרנו של הבחור, ומנמיכים את מעמדו בשוק – השידוכים. האמת היא, כמובן, שלא הכסף מביא את השידוך, ולא הכתם מונע את השידוך, ומן ההכרח להשריש זאת היטב בלב. כולנו יודעים, שעל כל אחד ואחד נקבע מראש "בת פלוני לפלוני", וגם התאריך נגזר ונקבע משמים. על בחור אחד נגזר שיעבור מסכת דחיות ארוכה, וישמע שוב ושוב "לא", ועל האחר לא נקבע כך, וזו הסיבה לכל המתרחש עמהם.

ה"חפץ חיים" אמר פעם, בשם "חובות הלבבות", כי במבט שטחי נראה שהאדם הפעלתן, שיוזם ועושה הריהו מתעשר, ואילו חברו הבטלן נותר עני. אך האמת היא, שלא מחמת הפעלתנות והיוזמה מתעשר האדם, אלא מאחר שנגזרה עליו עשירות, גורמים לו משמים שיהיה פעלתן, ואילו האדם שנגזרה עליו עניות – מפילים עליו משמים כבדות ועצלות.

אף בענין השידוכים כך – אם נגזר על אדם, שיגמר השידוך מהר, מסירים ממנו עיכובים של חוסר-כסף, חסרונות ו'כתמים'. אך בהגיע הרגע הנכון, שום גורם בעולם לא יוכל לעכב את השידוך, שכן הכל מן השמים, והכל לטובה. (הנני בידך)

נצור לשונך

מוסר הברית שהתאחרה

רבי לייב שפירא זצ"ל, מרבני וילנא, היה ידידו הקרוב של רבי ישראל מסלנט זצ"ל.

פעם נודע באקראי לרבי ישראל כי רבי לייב יערוך בקרוב ברית לתינוק של אחד מבני משפחתו.

הוא התפלא כיצד יתכן שידידו לא הודיע לו על השמחה, והתלבט האם להופיע בברית כאורח בלתי קרוא. רבי ישראל הפך בדבר שוב ושוב. תחילה סבר שיש בהשתתפות שאלה הלכתית, שהרי יש איסור גזילה לשבת על כסא בבית שלא הוזמן אליו, אולם אחר נזכר שהברית תיערך בבית הרב, שנחשב כשואל לכל הבאים אליו. אי לכך החליט להשתתף בברית אף על פי שלא נקרא.

כאשר הגיע אל הברית, גילה כי הנוכחים כולם עומדים וממתינים לבואו. רבי לייב ציוה שלא יתחילו בשמחה לפני בואו של ידידו הטוב – רבי ישראל.

התברר כי רבי לייב שלח שליח להודיע לרבי ישראל על השמחה, אך השליח, שביקש להטיל מריבה ביניהם, לא ביצע את שליחותו.

האח, נהרה התפשטה על פניו של רבי ישראל! כה שמח על שבחר להגיע ללא הזמנה.

הוא נשא את דבריו ואמר: "חז"ל כבר למדונו שצריך לדון את כל האדם לכף זכות. אם חברך עורך שמחה, ולא קבלת הזמנה, עליך לדון אותו לזכות – כנראה שכח או ההזמנה לא הגיעה ליעדה!"

הלכה להתאמץ לדון לכף זכות

מצוי מאוד שמי שרואה או שומע מעשה של חבריו הנראה ממבט ראשון כמעשה לא טוב, ממחרת לחרוץ את דינו לכף חובה בגלל שאינו יודע את פרטי המעשה שעשה חבריו בשלימותו, ועובר בכך על מצות "בצדק תשפוט עמיתך".

ובאמת אם היה יודע את פרטי המעשה היה רואה בהרבה מקרים שהמעשה אינו רע כלל, או אינו רע כפי שחשב. כמעט בכל מעשה ששומע או רואה האדם ישנם פרטים נסתרים היכולים להכריע את המעשה לכף זכות, ולכן מוטל על האדם בכח מחשבתו ודמיונו לנסות ולהשלים את הפרטים החסרים במעשה כדי להציג את המעשה באור חיובי.

שביבי אור

כיצד משתחררים מדאגות

"המכתב מכתב אלוקים הוא, חרות על הלוחות". ודרשו רבותינו: "אל תיקרי חרות, אלא "חירות". שאין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה".

מה ביקשו חז"ל לומר, מהי אותה חירות שהתורה מקנה לעוסק בה? ומי שאינו עוסק בתורה, כלום אינו בן חורין? למי הוא משועבד, מיהו אדוניו? נתבונן סביב, הלא אנו חיים בעולם של שיוויון זכויות, של בני חורין! הלא כן? התשובה מזכירה לנו סיפור.

מעשה באדון שהיה לו משרת טיפש. אמרו לו להביא כמה תפוחים לצהריים, היה מביא קרון. אמרו לו לשאוב דלי מים, היה מציף את הבית. תם, בלי קורטוב מחשבה. התרגז האדון ורצה להענישו, אבל עונש כזה שיוכיח את טיבו. מה עשה? הוציא החוצה, קשר חבל לגדר, את קצהו השני שם בפיו של העבד, ואמר לו "הדק את שיניך".

הידק המשרת את שיניו סביב החבל, והאדון הלך... עברו חבריו של המשרת ואמרו לו: "בוא איתנו, אנו הולכים לרחוץ בנהר!"

סינן הלה מבין שיניו: "איני יכול, אני קשור לגדר..."

תם, טיפש, פתח פיך והשתחרר! - לא, אינו מסוגל לחשוב מחשבה עצמית... זה מצחיק, כל זמן שהמדובר במישהו אחר...

האמת היא, שכולנו "קשורים" כמו אותו משרת. למי? לעצמנו, למאויינו, לרצונות ולתשוקות. כמה אדונים יש לנו! הם פשוט מתחלפים. פעם "אדון" לשון הרע, פעם זה "מר" קלות ראש, פעם "אדון" אוכל ופעם "מרת" בטלה... "עבר אדם עבירה, קשורה בו ככלב". שעבירה גוררת עבירה. מה פירוש "קשורה"? תנתק את הקשר! אי אפשר. תם אני...

"אין לך בן חורין, אלא מי שעוסק בתורה!" רק הוא יכול לומר "לא" לרצונותיו, לשים להם בלם, מעצור. להיות אדון עליהם, ולא הם אדון עליו! להמנות על הצדיקים, שליבים ברשותם ולא על אלו שהם ברשות ליבם... (מעין השבוע)

חכמת נשים

הרבנית בת שבע קנייבסקי ע"ה

אני אומרת לכל מי שבאה ואומרת שהיא לא מרגישה טוב, או שיש לה בקשה גדולה, או שיש לה איזה משהו על הלב: "תגידי בכוונה ובכל ליבך, את מה שלימד רבי חיים וולוז'ינער זיע"א לומר בכל לב ובכל עת: 'ה' הוא האלוקים אין עוד מלבדו." צריך לדעת שהקב"ה אף פעם לא עושה משהו רע. ואם אדם חוטא, ומגיעים אליו ייסורים כדי לזככו או קשיים – עליו לפשפש במעשיו, לראות במה חטא וכיצד יוכל לתקן את מעשיו.

צריכים תמיד גם לבדוק ולהתבונן – במה עוד ניתן להתקדם בצניעות, שמירת הלשון, שבת ועוד. והעיקר לדעת ולזכור שהקב"ה אף פעם לא מעניש. הקב"ה אוהב את כולם, ואנו נתונים בידי הטובות באופן מוחלט. פשוט – אין עוד מלבדו!

מספרת הרבנית פעם בא אלי יהודי אחד, שהיתה לו בעיה קשה ומסובכת של חובות וכספים במס הכנסה, והוא היה מודאג מאד. אמרתי לו את העצה הזו לומר בכל לב ובכוונה: "ה' הוא האלוקים אין עוד מלבדו".

הוא עשה זאת. והנה התיק שלו עם כל הראיות אבד ואיננו, והוא יצא זכאי נקי ושלם!

ויתור הדי

ביום חתונתו, אמר סבי הגאון הצדיק רבי אריה לוינ' צוק"ל לכלתו:

"מקובל כי החתן מביא לכלה מתנה ביום הכלולות, אך אני, היות ולא היו בידי מעות כדי להעניק לך שי כלשהו לחתונה, החלטתי כי המתנה הכי גדולה שאוכל לתת לך היא: ויתור לכל החיים."

התרגשה סבתי הכלה עד דמעות ואמרה: "זו תהיה, אפוא, גם מתנתי אליך, ויתור לכל אורך חיינו המשותפים."

אין פלא, ששני ענקי רוח אלה זכו לחתן גאון וצדיק, הרי הוא אבי, מרן הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצוק"ל.

כי כשיש ויתור, זוכים לדברים רבים! (שליש באשמורת)

לעילוי נשמת

ר' דוד בן רחל ז"ל
רחל בת תמוז ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת

ר' עמרם בן פרחא ז"ל
מזל בת סוליקה ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת

ר' חיים חטאתו
בן ביה ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת

ר' יוסף ז"ל בן ורדה תחי
דינה ז"ל בת ורדה תחי
ת.נ.צ.ב.ה